

1921-12-23

þÿ š Å À Á ¹ ± ° ì Â | Í » ± ¾ - ± Á . 7 7 5

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10243>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΦΥΛΑΞ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Η συνδρομή είναι προπληρωτέα υποχρεωτική:
ΕΝ ΤΩ ΕΣΤΕΡΙΚΩ: ΕΝ ΤΩ ΕΣΤΕΡΙΚΩ:
Ετήσια: Σελ. 12 Ετήσια: Σελ. 15
Εξάμηνη: Σελ. 6 Εξάμηνη: Σελ. 8
Τιμή έκδοτου φύλλου γράσει 3.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ

ΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΟΔΟΣ.—Αγορά Κύκκου Αριθ. 26.

ΕΤΟΣ Γ' (ΙΣΤ') ΑΡ. 140 (775).

ΕΝ ΔΕΥΚΩΣΙΑ (Κύπρου),

τῇ 22ῃ Δεκεμβρίου 1921.

Η ΗΘΙΚΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ

Χωρίζει τὸν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὸν κόσμον ἀπὸ τῆς συμβατικῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν φορεῖται ἡ ἔννησις τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος ὡς ἄλλων χρονικῶν διάστημα καὶ ἡ ψυχὴ διὰ τοῦτο ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦν εἰς τὸν ὀρθότερον τύπον τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἀπὸ τοῦδε πλέει εἰς τὸ ὑπερκόσμιον ἡθικὸν φῶς τὸ ὁποῖον φέρονται εἰς τὸν κόσμον τὰ ποιητικὰ Χριστούγεννα.

Αἶψα ἀρωματισμένη ἀπὸ τοῦ βάθους δέκα ἐννέα αἰώνων καὶ 20 ἔτων φέρεται εἰς ἡμᾶς τὴν πνοὴν τῶν ἀληθεστέρων ἰδεῶν καὶ τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων τὰ ὁποῖα προήλθον ποτὲ ἀπὸ θερησκευτικοῦ Ἀρχηγού. Καὶ τοῦτο πιστοὶ οἱ πνεύμενες ἀναπνέουσιν ἀπλήστως ἀπὸ τὴν καθαρὰν ἀτμοσφαῖραν τὴν ὁποῖαν ἐκόσσε διὰ θερησκευτικοῦ ὀξυγόνου ὁ ὑπερκόσμιος υἱὸς τῆς Παρθένου.

Ἡ ἀνθρωπότης, ὡς ἐὰν δὲν εἶχεν ἀναπνεύσει αἰῶνας ὀλοκλήρους, ῥοφᾷ κυριολεκτικῶς τὴν ἡδεῖαν πνοήν, καὶ ἐνθ' ἐκινδύνευσε νὰ γίνῃ οἰκτρὸν θῦμα ψυχικῆς ἀσφυξίας, αἰσθάνεται καὶ πάλιν τὸν ὀργανισμὸν αὐτῆς νὰ ἀναζωογονηθῇ, τὸ αἷμα νὰ κυκλοφορῇ καὶ πάλιν ζωηρὸν εἰς τὰς ἀρτηρίας καὶ τὰς δυνάμεις τῆς νὰ ἐπανέρχονται τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀπαισιότερος καὶ φορικτότερος θάνατος ἐτάνυε τὰς μελανὰς πτέρυγας τοῦ ὑπεράνω τῆς ἀθλίας κεφαλῆς τῆς.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ὁ Χριστὸς ἀναδεικνύεται πράγματι ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς ὅχι διὰ λέξεων ἀφρημένης διδασκαλίας, ἀλλὰ διὰ πραγματικῆς ἀναστάσεως τῆς σχεδὸν νεκρωμένης ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία εἶχε πέσει ὑπὸ τὸ δηλητήριον τῆς καταχρηστικῆς ἡδονῆς καὶ τῆς εὐτελοῦς ὑποδουλώσεως εἰς τὸ ὕλιστικὸν καὶ κατώτερον ἐγώ.

Ὅπως ἡθικὸς ὑπῆρξεν ὁ Σωκράτης διὰ τοὺς Ἕλληνας, πνευματικοὶ φωστῆρες διὰ τοὺς Ἰουδαίους οἱ μεγάλοι Ἑβραῖοι δραματιστὰ καὶ ὑψηλοφάνταστοι προφῆται, ἰδανικὸς διδάσκαλος ὁ Σενέκας ἐκπέμπων τὰς ἀστραπὲς τῆς καθηκοντολογίας τοῦ πρὸ τῆς οὐνόφυλλος καὶ διεφθαρμένης Ρώμης ἄλλ' αἱ βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ τῶν μεγαλοκλήρων αὐτῶν φέρουσι τὸ ἀποτέλεσμα ἐκεῖνο μόνον, τὸ ὁποῖον φέρουσιν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖρην κατὰστασιν τὰ ὅμοια φυσικὰ φαινόμενα διὰ τῶν ὁποίων ἐπιδιώκεται ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἡλεκτρικῆς ἰσορροπίας—ἀν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκφρασις—εἰς τὰ ἀτμοσφαιρικά στρώματα ἀποτέλεσμα προσωρινόν, στιγμιαίον σχεδόν, διὰ τὴν ὑπάρχον ἀνάγκη τῆς αἰωνίας ἐπαναλήψεως τοῦ κατ' ἐναλλαγὴν μονότονον καὶ κουραστικῆν.

Ὁ Μέγας ὅμως ἀναμορφωτὴς περιτυλίσει ὡς ὀδὸν τὴν μολυσμένην ἀτμοσφαῖραν τῆς Γῆς διὰ τὴν ἀπλώσῃ ὑπεράνω τοῦ Πλανήτου μας νέαν τοιαύτην ἐντελὴ νέαν συνθέσεως τῆς ὁποίας ὁ χημικὸς τύπος εἶνε Ἀλήθεια, Ἀγαθότης, Ἀρετή.

Ἡ ἀναπλασθεῖσα Χριστιανικὴ ἀνθρωπότης ἔχει ἤδη ἐνώπιόν της τὴν θαυματουργὸν συνταγὴν τὴν ὁποῖαν μάτην ἐξήτησεν ἀπὸ ἀσέβους καὶ ἐμπειρικοῦς ἰατροῦς, τὴν συνταγὴν τῆς ὁποίας ἡ ἐκτέλεσις μεταφέρει τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου στρέφονται τὰ δεινὰ του, καὶ αἱ θερμότεροι εὐχαὶ του καὶ τὸν ἀνυψώνει πρᾶγματι ἀπὸ τὴν περιφρονημένην γῆν εἰς τοὺς θειοτέρους καὶ μαγευτικότερους Οὐρανούς. Ἀνοίξε, ἀνθρώπε, τὰς πηγὰς τῆς ἀγαθότητος τὴν ὁποίαν ἔλαβες φυσικῇ, δόξασε τὰ ἐξῆρξαι τῆς δυστυχίας ὑπὸ τὰς χίλας μορφὰς ποῦ εὐρίσκονται εἰς τὴν γῆν καὶ εἰσαὶ τότε... Ὡς τοῦ Θεοῦ καὶ αἰεὶς νὰ ἐισέλθῃς, φίλος καὶ ὁμοδαίτης, εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐνδιαίτημα τοῦ μεγάλου Δημιουργοῦ, τοὺς Οὐρανούς.

Ὑπὸ τὸ εἰγενικὸν πρόγραμμα τῆς Χριστιανικῆς ἰδεολογίας δὲν εἶνε πλέον ἡ ζωὴ βάρους ἀφόρητον, ὥστε νὰ εἶνε ἄλλος ἄλλος ὁ ταλαιπωρὸς θνητὸς ποῦ τὴν ζῇ, δὲν εἶνε ἡλιθιότης καθόλου ἡ προσπάθεια νὰ τὴν ζῇ χωρὶς νὰ θεωρῶμεν σωτηρίαν τὴν αὐτοκτονίαν τῶν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς κραυγῆς Ρωμαίων, ἀλλὰ στάδιον τῆς λαμπροτέρας ἀμύλης διὰ τὸ εὐγενέστερον ἐπαθλόν, τὴν οὐρανίαν εὐτυχίαν, ἡ ὁποία ἀναμένει—καθὼς τὸ βεβαιώνει μάρτυς ἀλάνθαστος ἡ συνείδησίς μας—τὸν ἐργάτην τοῦ καλοῦ καὶ στρατιώτην τοῦ καθήκοντος. Ὅχι! ἡ ζωὴ δὲν εἶνε πλέον αἰνίγμα σκοτεινόν, οὐδὲ ἀποτελοῦσι τὴν λύσιν του τὰ διάφορα φανταστικά Ἠλύσια πεδία ἢ ὁ ὑποχθόνιος Τάρταρος, καθὼς ἡ ἐλευθερία τῶν ἀρχαίων φανταστικῶν ἐδημιούργησεν, ἀλλ' εἶνε ὁ βίος πρόβλημα μαθηματικὸν τὸ ὁποῖον ἔχει ὠριμένην διὰ τοῦτο λύσιν καὶ ὑπερβυδαίον εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ἐννοήσῃ διὰ τὴν ἐπιτυχὴ λύσιν ἀπαιτεῖται παραδόξως ὅχι πλέον ὁ μαθηματικὸς νοῦς, ἀλλὰ ἡ ἀγνή, ἡ αἰσθηματικὴ καὶ ἀθῖμα τοῦ χριστιανοῦ καρδιά.

Ὡ! πόσον εἶνε θερμὴ ἡ ἡθικὴ τῶν Χριστουγέννων ἀκτι-

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

νοβολία μέσα εἰς τὸν παγερὸν χειμῶνα τῆς ζωῆς τὴν ὁποίαν ἐξωτῆς χριστιανικῆς τροχιάς συνήθως περνοῦμεν—πόσον θελκτικὴ καὶ γλυκερὰ εἶνε ἡ οὐρανία πράγματι μολπὴ τοῦ ἡματός τῶν Ἀγγέλων οἱ ὁποῖοι ψάλλουσι τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ». Ὁ γλυκὺς καὶ περὶ αὐτῆς Ναζωραῖος ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ πολυτίμου αἵματός του ἔσφαρε τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸν καθήλωσαν ἡ ἀχαριστία καὶ ἡ ἀγνωμοσύνη ὡς πραγματοποίησιν τὴν εἰρήνην τὴν ὁποῖαν διψᾷ ἀκόμη ὁ Κόσμος διότι τὸς δροσερὰς πηγὰς τῆς φυλάττειται μὲ τὴν λόγην οἱ Μεγάλοι καὶ Ἰσχυροὶ τῆς Γῆς, νῆα ἐκδήλωσις αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης σκληρότητος καὶ ἐγωπαθείας, ἡ ὁποία δὲν ἐξέπνευσε τελείως ὑπὸ τὸ βαρὺ πλῆγμα τοῦ. Οἱ βασανισμένοι λαοὶ καὶ τὰ πολυπαθὴ ἔθνη ἀναμένουσι τὴν πάλλαμπρον ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἥλιος τοῦ θά-μεσουρανῇ εἰς τὸ ζενιθ τῆς θερησκευτικῆς καὶ ἡθικῆς δόξης εἰς τὴν ὁποίαν ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς ὁ σεβασμὸς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, τῶν ἀθνηρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τοῦ ἱερωτέρου δόλου, τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀδεσμεύτου ζωῆς. Ἰδοὺ μία ἑλληνικὴ εὐχὴ καὶ ἕνας πόθος Κυπριακὸς κατὰ τὴν θείαν καὶ παρήγορον τῶν Χριστουγέννων ἐορτήν.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΡΙΑΜΒΟΥ

Τὸ ἑλληνικὸν θαῦμα ποῦ ἐπετέλεσθαι ἀπὸ τοῦ θαυμαστοῦ μαχητῆ τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας, ἀποστόλου καὶ κήρυκα τῶν μεγάλων ἀρχῶν τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἑλευθερίας, συμπληρωθὲν δι' ἀγώνων ἐξαισίων εἰς ἡρωϊκὸν καὶ πλεονάζον εἰς θύλας αἵματος, τὸ θαῦμα ἀνδρῶν ὑπερπικνῶν ἀντιστάσεις φύσεως καὶ δυνάμεις ἐχθρῶν ἄλμων, τὸ θαῦμα ἀνδρῶν ποῦ γνωρίζουν καὶ διατὶ ἀγωνίζονται καὶ διατὶ ἡγωνίζονται καὶ διατὶ ἐνίκησαν καὶ διατὶ ἐπῆσαν καὶ διατὶ ἐπῆσαν, τὸ ἀνυπερβλήτων εἰς ὠραϊότητα θαῦμα καὶ οἱ ὑπερλαμπροὶ εἰς θείαν ὁρμὴν ἀγώνος, δίδουν εἰς τὴν κοινωνικὴν πλάνην εἰς τὴν ἐθνικὴν ἱστορίαν μας, εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκδήλωσής μας ὡς λαοῦ, τῆς θυμαίνουσας τῆς ἀντοχής τῆς λαοῦ, τὴν σπράγδα τῆς μεγάλης καὶ ἀκαταβλήτου δυνάμεως ἐκείνης ποῦ κρατεῖ τοὺς λαοὺς εἰς τὴν θέλησιν τῶν, ποῦ στερεώνει τὸ οἰκοδόμημα, καθεὶ οἰκοδόμημα ἐθνικόν. Τῆς δυνάμεως τοῦ χαρακτῆρος. Μέγας κοινωνιολόγος, ὁ Γάλλος σοφὸς Λα Μπὺν διεκήρυξε δι' ἡ ἀλλοιότητος, ἡ ἐξασθένειος τοῦ χαρακτῆρος ἐνὸς λαοῦ ἐπιφέρει τὴν πτώσιν του, τὴν συντριβὴν του. Πίπτουν οἱ λαοὶ ἐάν εἰς τὰ ἄτομα ἐξασθενήσῃ καὶ μολυνθῇ ἡ δύναμις ποῦ ἀποτελεῖ τὴν πρῶτον πικνότητα καθεὶ ἀτόμου, πίπτουν εἰς κοινωνικὰ ἐρείπια τὰ ἄτομα ποῦ ὁ χαρακτήρ των μολύνεται, πίπτουν αἱ οἰκονομίαι ἐάν ἡ δύναμις αὐτῶν τῶν μελῶν ποῦ τὴν ἀποτελοῦν χαλαρωθῇ ἢ συντριβῇ, κερμνίζονται οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη ἐάν εἰς τὰ ἄτομα ποῦ ἀποτελοῦν αὐτὰ ἡ μολυνσις ἢ ἡθικὴ διαφθείρῃ τὸν χαρακτήρα. Ὅπως ἐμφανίζονται καὶ πίπτουν τὰ

ποῦ δὲν ἐγνώρισαν τὴν ἑκτασιν καὶ τὴν κατάντησιν. Καὶ αὐτὸ εἶναι μία νῆα νίκη, νίκη κοινωνικῇ, ὡς μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν.

Ποῦ ἀπεδείχθη καὶ πῶς ἀπεδείχθη δὲ ἡ δύναμις τοῦ χαρακτῆρος τοῦ; Εἰς τὴν ἐνότητά των σκοπῶν του, εἰς τὴν ἐνότητά των συνειδήσεώς του, εἰς τὴν ἐνότητά των κατευθύνσεώς του, εἰς τὴν συμπαγῆ καὶ ἀδιατάρακτον τῆς θέλησής του. Ὁ εἰς ἐπολέμῳ ὅπως εἶποι, καὶ εἶποι ὅπως ὁ ἕνας. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἑνός, ἡ θέλησις τοῦ ἑνός, ἡ δύναμις τοῦ ἑνός καὶ οἱ σκοποὶ των, ἦσαν καὶ εἶναι καὶ θὰ εἶναι ψυχὴ, θέλησις, δύναμις καὶ σκοποὶ ὅλων. Δὲν ἐφθάρσαν μετὰ τοῦ μίσου πρὸς αὐτοὺς διότι ὁ μαχητὴς ἕνα μίσος ἐγνώρισε. Τὸ μίσος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Δὲν ἤγγισαν τὴν ψυχὴν του διαφοραὶ πολιτικῶν ἀποφῶν. Διότι τὴν ψυχὴν του ἐφλόγισε μόνον ἡ διαφορὰ αὐτῆς ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐχθροῦ τὴν βάρβαρον. Δὲν ἐγνώρισεν ὑποχώρησιν ἀπέναντι τῶν γενικῶν σκοπῶν διότι ἐμπρὸς ἦτο ὁ ἐχθρὸς καὶ ἀπέναντι αὐτοῦ ἀκλόνητος ὁ προαποσπῆς καὶ ὁ προῦρδς τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος. Ἐπείρασεν μία γυμνασία ἀπὸ τὴν Πατρίδα ἐσθνητικῇ καὶ ὁ στρατὸς τοῦ Μετώπου ἀκλόνητος, εἶδε νὰ θραυπῶνται ἐπάνω τοῦ αἰσθητικῆς εἰς τοὺς λαοὺς διαμάχαι. Δὲν ὑπάρχουν διὰ τὸν μαχητὴν ἰδέαι ἄλλαι παρὰ μόνον εἶναι καὶ ποῦ ἐξυπηρετοῦν τὸν σκοπὸν του. Σκοπὸς τοῦ δὲ εἶναι ἡ συντριβὴ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἡ Νίκη. Δὲν ἐγνώρισε τὴν διχνομίαν καὶ δι' αὐτὸ ἐνίκησε, δι' αὐτὸ ἡγωνίσθη διὰ τὴν Ἑλευθερίαν, ἀπὸ ἡ διχνομίας εἶναι ἐχθρὸς τῆς Ἑλευθερίας. Ὑπῆρξεν ἄνδρς, ἐμμεν ἄνδρς, διότι οἱ σκοποὶ του ἦσαν ἄγιοι καὶ ὁ ἄγαν τοῦ ἱερῆς καὶ τιμῆς καὶ μέγας.

“Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΙΡΗΝΗ”

ΤΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ Ο Κ^{ος} ΝΙΤΤΙ

Τὸς πολιτικὸς καὶ διανοητικὸς κύκλος τῆς Ἑσθῆτης ἀπασχολεῖ σήμερον σπουδαίωτον βιβλίον τοῦ κ. Νίττι ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς μεταπολεμικῆς Ἑσθῆτης. Ὁ πρῶτος Ἱταλὸς Πρωθυπουργὸς ἠθέλησεν ἐπίσης νὰ ἐξετάσῃ τὰ αἰτία τὰ ὁποῖα ὥθησαν τὸν Ἑσθῆτικὸν κόσμον νὰ ὑποστῇ ἐπὶ τετραετίαν τὰς συμφορὰς τοῦ πλέον καταστρεπτικοῦ πολέμου καὶ νὰ μὴ δυνάται εἰσεῖν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κανονικὴν προπολεμικὴν ζωὴν.

Ἡ Ἑσθῆτις, λέγει ὁ συγγραφεὺς, εἶχε φθάσει κατὰ τὴν 1914 εἰς τοιοῦτον σημεῖον πλοῦτος καὶ πολιτισμὸς ποῦ οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν ἔσθῃ. Ἡ ἱστορικὴ αὕτη ἐποχὴ χωρίζεται ἀπὸ τῆς σημερινῆς διὰ 30 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων φρονεούτων ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου, διὰ νάσων καὶ διὰ τῆς πείνης.

Πῶς συνέβη τοῦτο; Ὁ πρῶτος λόγος εἶνε ἐπὶ 300 ἑκατομμύρια κατοικοὶ τῆς Ἑσθῆτης—Ρωσία, Γερμανία, Ἀυστρο-ουγγαρία, τὰ δύο τρίτα δηλ. τῆς Ἑσθῆτικῆς ἡπείρου—διωκόμενοι ἀπὸ πολιτικὰς σχεδὸν ἀνεύθυνας, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο, εἰς τὰ μὲν ἀνθρώπων ἀνεὶ ὀδμητὰς πρωτοβουλίας, εἰς τὰ δὲ ἄλλα ἕως ἀνιστορίας καὶ ἕως γέρας περιορισμένης ἀνυλῆψως. Ὁ δεύτερος λόγος ἦτο δι' ἡ Γερμανία, ἡ χώρα ἡ πλέον προωδεμένη καὶ ἡ πλέον ἐπιστημονικῶς ὀργανωμένη, εἶχε τελείαν σέβησιν δυνατῶν ἀτομικῶν ἐκδηλώσεων. Καίτοι τὸ πᾶν εἰς τὴν χώραν ταύτην ἐγένετο πλὴλ καλλίτερον ἀπὸ δι' οἱ γείτονες τῆς ἡμεροῦσας νὰ κἀμουν, ἡ πολιτικὴ τῆς χώρας ἐδράκετο συγκεντρωμένη εἰς χεῖρας τῆς στρατιωτικῆς κλῆσας ἐκείνης ἐπὶ κεφαλῇ ἕνα μεγαλομάνη.

Ὁ τρίτος λόγος εἶνε δι' ἡ Ρωσία, ἡ μεγαλειτέρα Ἀυτοκρατορία ἡ ὁποία ποτὲ ὑπῆρξε μὲ πολιτικὴν καθεστῶς ἐκταστικῶν, στερομένην ἱσχυρὰς μεσολαίας ἀστικῆς τάξεως, δὲν ἠδύνατο νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὴν ὁπισθοδρομικότητα τοῦ πολιτεύματός της. Ἱποθάλπουσα, ἐξω τῶν συνδῶν της, τὰς ἐξωτερικὰς τῶν Σλαβῶν, κατὸς τῆς σφετεριστικῆς τῆς ἀπορρομῆς τῆς μεγάλης σφύρας της. Ἡ Γερμανία μόνον ἐκ τῆς Ρωσίας διέβλεπε κίνδυνον. Ἀλλ' ἐάν τοιαῦται ἦσαν αἱ κυριώτεραι ἀφορμαὶ τοῦ πολέμου, ὁρᾶν καὶ ἄλλαι μικροτέρας σημασίας, διὰ τὰς ὁποίας εἶποι ἐμμεθα κατὰ τι υπεύθυνος.

Ὁ κ. Νίττι ἀποδεικνύει δι' ὑπάρχον πόλεμοι οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ μὴ κρηθῶν ὡς καταστρεπτικοί. Τοιοῦτος ἦτο ὁ πόλεμος πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος ὁ ὁποῖος ἐγένετο κατὰ τὸν ἡζάντα αἰῶνα. Εἰς τὸν τελευταῖον ὅμως, τὸν χειρότερον, ἡ καταστροφὴ τῆς Ἑσθῆτικῆς ἐνεργείας ὑπῆρξε πλήρης καὶ ἀνεὶ ἀποτελέσματος. Αἱ ἀπώλειαι εἰς ἀνδρας καὶ παντὸς εἶδους πλοῦτος δύνανται νὰ ἀναπληρωθῶν οὐν ὅτι χρόνῳ. Ἡ Ἑσθῆτις ἔχασεν ὅμως κατὰ τὸ ὅλον, ἐν δὲν ἐπανεῖργε ταχέως, θὰ βαδίσῃ κατ' ἀνάγκη πρὸς τὴν κατάντησιν τοῦτο δὲ εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης.

Ἐξετάζει κατόπιν τὰς συνθήκας τῆς εἰρήνης, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸν τρόπον ποῦ συνετάχθησαν, ἀντὶ τὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἐξάλειψιν τοῦ πολέμου, ἀν' ἐναντίας τῶν συνεχίζων. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὅρων αὐτῶν διεκήρυξαν οἱ κ. κ. Μπριάν καὶ Οὐίλσον, ἡ Γερμανία ἐξήγησε τὴν εἰρήνην καὶ οἱ Σύμμαχοι συγκατετίθησαν νὰ συ-

Τὸ πολέμικὸν Μέτωπον ἀδιάσπαστον πρὸ τοῦ Ἑχθροῦ, κηρύσσει τὴν ἑνότητα πρὸς πάντας. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ μία λόγχη. Ὁ ἥλιος ἐκείνος ποῦ λάμπει μακρὰν ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν λάμψιν χιλιάδων λοχῶν, λάμψιν δὲ ἡμᾶς καὶ κεραυνὸν διὰ τοὺς ἐχθρούς. Ἡ λάμψις τῶν λοχῶν, ἡ λῆξις χιλιεπτῶς, ἐμμελὲς πρὸς ἡμᾶς διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς Πατρίδος. Εἶνε ἡ λάμψις μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Μαχητὴς φωτίζει τὸν δρόμον τοῦ Ἑσθῆτου, εἶναι τὸ ὁραϊότερον φῶς μὲ τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ ἐξηγηθῶμεν ἀνάμεσα εἰς τὸ σκότος τῶν Παρισίων. Λάμπει ἐκεῖ ὁ Χαρακτήρ καὶ ἡ ἀνάστασις μιᾶς ἡθικῆς νέας λάμψις εἶναι. Εἶναι τὸ φῶς μὲ τὸ ὁποῖον μὲς δεικνύουσιν τὸν Προρισμὸν οἱ Μαχηταὶ ἡγούμενοι εἰς ἀδιάσπαστον ἔννοιαν, εἰς ἕνα θράμβρον δυνάμεων ἄλμων νὰ πλάσῃ αἰῶνας φρενέους, αἰῶνας εἰρήνης καὶ δόξης καὶ μεγαλείου.

Αὐτὸ εἶναι μία ἄλλη νίκη. Εἶνε ἡ κοινωνικὴ νίκη, ἡ νίκη ποῦ κατὰ γαγεν ὁ ἑλληνικὸς Χαρακτήρ, ὁ Χαρακτήρ ὁ ἱσχυρὸς, ὁ ἀδάμαστος, τὴν νίκην ποῦ ἀκόμη κατάγει, τὴν νίκην ποῦ θὰ καταγάγῃ παντοῦ. Εἶναι ἡ νίκη τῆς ἑνότητος, τῆς ἑ-

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΦΑΤΝΗ

νάβουν άναχωρήν. Η σύναψις όμως της ειρήνης απέκωρσε την άρνησιν των άρχων οι όποιοι προσηκούχθησαν. Άντι της καταργήσεως των μυστικών συνθηκών, οι διαπραγματεύσεις προς σύναψιν της ειρήνης υπήρξαν πάντοτε μυστικά. Η Γαλλία έδημιούργησεν ένότητα στρατιωτικήν μετά της Πολωνίας και του Βελγίου περιλαμβανούσα εν τή μέσση την Γερμανίαν, οι δε περί ελευθερίας των θαλάσσιων έπαγγελίαι υπέστησαν τού- αύτας τροποποιήσεις, ώστε να μη έπιφέρουν μεταβολήν τινά εις τήν πρην καθέστως των πραγμάτων.

Έθνημιοργήθη τοιαύτη κατάσταση εις όφελος ώρισμένης Δυνάμεως, ώστε ή έμεις των ήττημένων Κρατών, Γερμανία, Αυστρία, Ούγγαρια και Βουλγαρία διατηρούν έλαί μαζύ 180 χιλιάδας στρατού, ενώ ή Ρουμανία μόνη τηρεί υπό τα έπλα 200 χιλιά- δας, ή Πολωνία 450 άλλας χιλιάδας και ή Γαλλία περί τώ έκατομύριον. Άντι παροχής βοήθειας εις την Ρω- σίαν όπως αναλάβη τή ταχύτερον έκ των συμφορών της, υπέστησαν τούς στρατιωτικούς τυροδικτικμούς των ανθρώπων του παλαιού Ρωσικού κα- θέστοςτος. Είς την Γαλλίαν, έκτός της επανακτήσεως της Αλσατίας και Λωρραίνης και της αποζημιώσεως ήν θα καταβάλη εις αυτήν ή Γερμανία, έπεστράφη να κείμη κατοχήν επί τής Σααρ. Άντι Πολωνικού Κράτους άποτειλουμένου από πληθυσμούς καθαρ- ως Πολωνικούς, όχηματιούδη ή Πο- λωνία με πληθυσμούς άναμισητή- τας όχι Πολωνικούς και με στρατιω- τικόν χαρακτήρα (31 έκατομύρια άντι 18) άποτελούσα διαρκή άπει- λήν διά την Γερμανίαν. Διά πρώτην φοράν εν Εύρώπῃ, έτε ή άνάγκη της άμύνης δεν τώ δικαιολόγει πλέον, πληθυσμοί οι όποιοι είνε οι δυνατό- τεροι εις πολιτισμόν, θροονρήθησαν υπό ανθρώπων κατωτέρων, των μαύ- ρων της Αφρικής.

Τό βιβλίον είνε πλήρες και άλλων παρατηρήσεων και ιστορικόν δεδομέ- νων. «Ο πόλεμος και οι μάχαι είνε δύο διαφορετικά πράγματα. Αί μά- χαι είνε έργον καθαρών πολεμικών, ενώ ο πόλεμος είνε έργον πολιτικών. Όταν οι μεγάλοι πολεμικοί άρχηγοί δεν είνε ταυτοχρόνως και πολιτικοί της ίδίας Ικανότητος, κάθε άξία χά- νεται και ή μάχη περιζωμένη δεν έπιφέρει και τόν τεματισμόν του πο- λέμου. Οδεις δύνανται ν' άρνηθῃ ότι ή Γερμανία και ή Αυστροουγγα- ρία κατά τόν τελευταίον πόλεμον έ- κέρδισαν τόν περισσότερον αριθμόν μαχών, και έν ταύτοις ο πόλεμος ή- το χαμένος δι' αυτές και ή τελική νίκη έμενεν εις τούς άντιπάλους των. Διότι ή Γερμανία έστερείται πρό παν- τός οπουδήποτε πολιτικών άνδρών. Μετά τόν Βισμαρκ, ούδεις πολιτικός άνήρ της Γερμανίας ευρέθη εις τώ ύψος των περιστάσεων.

Η νίκη υπήρξε διά τούς Συμμά- χους έργον τύχης και ίδιως διά της συμπτώσεως της καταρρέσεως της Ρωσίας. Η νίκη άνευ της πτώσεως της Ρωσίας θα ήτο άτύχημα διά τόν πολιτισμόν. Θα έδημιούργει την Ρω- σικήν κυριαρχίαν επί της Μesoγείου.

ΒΟΥΤΥΡΑ

ΧΑΛΕΠΟΥ & ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Είς τώ πνευτωλετών ή «ΕΑΝΑ» τού κ. ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΡΑΧΩΝΙΤΟΥ έ- πει τή ευκαιρία των έορτών θα πω- ληται βούτυρος Χαλεπού και Ανα- τολής αγνός, άπληλαγμένος ξένης ύλης.

Σπεύσατε έλοι σας να προμηθευ- θήτε τώ βούτυρον σας άπό τήν «ΕΑΝΑ» διά να είσθε βέβαιτοι ά- γοράζετε βούτυρον και όχι όνομα.

Και αυτές φθάνουν και Μπόραι γερμανικά πρώτης ποιότητος.

ΣΠΟΡΟΣ ΠΑΤΑΤΩΝ

Ειδοποιούνται οι πατατοπα- ραγογγοί ότι προσεχώς θα μάς φθάσιν εις Λάρνακα και Αρμό- χιστον Σπόρος πατατών Πρωάνδικός, ο γνωστός υπό τώ όνομα **ΠΙΤΤΑΚΟΥ**, όστις έδωσε τα καλύτερα άπο- τελέσματα έν Κύπρῳ, οι θέλον- τες δε άς σπεύσουν να έξασφα- λίσουν την ποσότητα την όποι- αν χρειάζονται, άπευθυνόμενοι προς τούς έν Αρμόχιστῳ κ. κ.

(4-4) **N. P. ANITHN & ΣΙΑ**

ΘΕΛΕΤΕ να εξαλειφθών από τώ πρόσωπόν σας διά παν- τός τή στυράκι, οι έφρηλίδες (παννίδες), τώ πιονίδι, οι ρητι- λίδες, οι χιονίστριαι και έν γενεί να διατηρήτε την επιδερμίδα σας όμαλή και μαλακήν;

Μεταχειρίζεσθε την πομάδα ή όποία πωλείται στω φαρμακείον τού κ. Π. Χ. Μιχαηλίδου έν Λευκωσί.

Ξένη την έλεγαν κι' ήταν, αλήθεια, μια όμορφη παρθένη, έρωτική και σάν υπερόπια. Τό πρόσωπό της, τό μεστό και καλοκαμωμένο της σώμα, άκτινοβολούσαν μ' αλλοιώτικη ψυχή. Τά μαύρα της μάτια, βυθισμένα πάντα σέ ύνερο, στεφανώνονταν από κάτω με δυό ζωηρές μελανίες, ιδιαίτερο γνώρι- σμα και θέλητρο έξωριστό της γλο- κειάς, ήρεμης χλωμής της μορφής. Είχε παρόση τώ πρώτα νεύματα κι' ήταν σάν τόν ώριμο καρπό πού τόρρα — μόλις — άρχίζει να σέκεται. Γι' α- τό οι ήλικιωμένοι πού προτιμούν τις άγουριδες, δεν την έκτύταζαν παρά με κάποιο οίκτο. Μά ένα παιδί, ένας νέος άπάνω στην βράσι του, πού δεν είχε κλειστή ακόμα τά εικασίρια, την άγαπούσε τρελλά. Ήταν από οικογέν- νεια ο Αλέκος, πλούσιος, άνεργος και ποιητής. Είχε όλα τά προτερήματα για ν' άγαπηθῇ κι' αυτός με την ίδια τρέλλα κι' ήταν βέβαιος πως τά μαύ- ρα μάτια της Ξένης, όταν τόν κύττα- ζαν με τόση γλώκα και καλωσύνη, τού μιλούσαν γι' άγάπη. Φίλος στενός τού σπινού, μπορούσε να την βλέπη όπο- τε ήθελε. Πήγαινε και σέδων καθε- μέρα. Μά δίλους τούς τρόπους της φα- νέβαινε τώ όσθημά του, έκτός μόνο με λόγια. Κ' ήταν μαζί της τόσο ή- σιγος κ' ευτυχισμένος, όσο μπορεί νάνε καίτιος πού έέρει, πως φθάνει να μιλήση μια φορά για να έκκλη- ρωθῇ ο πιδ θερμός του πόθος.

Στην καμαροβλα της Ξένης, άπό- νω σέ μια έκτέρα, άνάμεσα σέ διά- φορα κομψοτεχνήματα πού άΐζαν, ή- ταν και μια Φάτνη χαρίτιν, μεγάλη και αλούσια, με πρόστυχη, άπ' α- τές πού χαρίζουν στά παιδιά τά Χρι- στούγεννα οι Φράγκοι. Η Ξένη την είχε άπό τόν καιρό πού ήταν μαθη- τρία στίς Καλόγριες, και φαινόταν πως την άγαπούσε τόσο πολύ, ώστε μια μέρα πού έπιασε τόν Αλέκο να την κυτάξῃ με χαμόγελο, τόν έμά- λωσε :

— Δέν θέλω να γελάς με τά πράγ- ματά μου, τού έλεπε. Μπορεί νι μ'ήν άΐξη τίποτα ή παιδικασία μου Φάτνη, μά πάντα, σullenγισου, την Παναγία πιστώναν και τώ Χρι- στού... Είνε για μένα μια γλυ- κιά και ιερή ένθύμησι. Γι' αυτό βλέπεις να την έχω άνοιχτή 'ενα μέρος πού τώ έζρω πως δεν ταίριαζει... Ποιά δεν θα έβγαζε τή χαρά και τή συγκίνησι πού αίσθάν- θηκα τή στιγμή πού την άντίξε μορο- στώ στά θαμνοκρήνα παιδικά μου μά- τια ή Σουπεριόρα μας για να μου τή χαρίση έπειδή ήμουν καλό παι- δί... Η Παναγία σου αυτή με τώ Χρι- στούλη, με τάγγελάνια, με τά βωδά- κια, για ίδες έκείνο—και στην ά- κρη πός κυτάζει!—χωρίς να είνε ζωγραφιά τού Ραφαήλ, μωφ φαίνον- ταν και υπερέλειο. Την άγάπησα ό- πως; ίσως δεν την άγαπούσα πριν, κι' άν είμαι θρήσκα άπό τότε, τώ χρωστώ 'ε αυτή τή φάτνη με τά κτυ- πικά χρώματα και τά πρόστυχα χρυ- σάρια.

Ο Αλέκος ήταν έτοιμος να την ρωτήση άν κέρδιος τίποτα με τώ να είνε θρήσκα «άπό τότε», μά ή Ξένη τόν έπρόλαβε με την παρθένη έρώ- τηση :

— Έο... άγαπας τώ Χριστό ;

Έκείνος ένόμιος πως άσπεύεται, πως ήθελε να τόν πειράξῃ και τής άποκριθῃ με τώ γέλιο του. Η Ξέ- νη όμως κοίτησε τότε τώ κεφάλι και μελαγχόλησε φοβερά.

— Τό έζρω, έλεπε σέ λίγο με τή βαθιά της φωνή, κυτάζοντας άπό τώ παράθυρο κατά τόν ούρανό. Τό έζρω πως έστεις κι' νέοι δεν πιστεύει- τε τίποτα και τά κοροϊδεύετε όλα. Μά γι' αυτό κι' ο κόσμος πηγαίνει τόσος άσχημα... Αχ, πως ήθελα νάχα τή δύναμη νάνοιξω τά μάτια και να φωτίσω τις ψυχές των άπιστων!...

— Αν μπορούσαν να δ' έβλεπαν έτσι, να κυτάξουν με τά έκστατικά σου μάτια τόν ούρανό, σέ μια τέτοια ώρα πού ή πορφύρα της δύσης ρο- δοποιεί τώ γαλήνιο πρόσωπό σου... ώ, Ξένη.

Χαμογέλασεν ευχαρίστημένη και τόν έκτύταξε.

— Αλήθεια, τού έλεπε, θα μπερού- σα να τούς έκανα ν' αγαπήσουν τόν Χριστό;

— Ναί, έλεον ο νέος, γιατί θαγα- πούσαν έόνα.

Καίβαινε τά χαριτωμένα ματόκλα- δια και με μικρό στεναγμό.

— Γυμένο, ψυθίρισε; τόρρα πιά ;

— Τι θα πῇ «τόρρα πιά»; είνε ο Αλέκος; δεν πιστεύω να γίνης κολό- γηρα για την άγάπη τού Χριστού ;

— Γιατί όχι; άποκρίθηκε ή Ξένη. Λιάβαινε σέ ένά ποίημα τού Δρο- σίνη πού τώ λέει «Καλόγριαι τής άγά- πης».

— Ναί, και τώ θυμολμαι καλά; «Δέν είνε άράνος μηδ' Αράνης, είνε ή Καλόγριαι, τής άγάπης» ;

— Ναί, ναί, αυτό! φώναζε με μιάν αλλόκοτη συγκίνησι ή Ξένη. Πώς μά- ρεσαι! Ηθελε να γινόμεν Καλό- γριαι τής άγάπης.

— Μά ρωτῃς έν θά σάφινά έγώ; ξεθαρεύηκα να πῇ σά άστείο τόνο ο Αλέκος.

— Μπα! και τί έξουσία έχεις άπό- νω μου σ; ρώτησε σοβαρά ή Ξένη.

— Σ' άγαπώ.

Η Ξένη έκαιε πως θα σιδή τή Φάτνη κι' έγύρισε κατά την έκτέρα για να μη βλέπη τώ πρόσωπό της. — Νομίζεις πως μάγαπῃς, τού έλεπε ύστερ' από μια μικρή, στενόχωρη σι- σική—μά δεν είνε τώ ίδιο. Κι' άλλοι τώ νόμιζαν αυτό... μά βρέθηκαν έ- πεστα γελασμένοι.

— Ποιοι; ρώτησε σάν ήλιος ο Αλέκος.

— Κάποιος... πού δεν άγαπούσαν τώ Χριστό σάν και σέ... Δέ βαρύνεται τό- ρα!... άφισέ τα, σέ παρακαλώ... και τά περασμένα και τά τωρινά...

Φύσηξε τή Φάτνη για να την έξ- ακούσῃ, την έτοποθέτησε όσο πιο ίσια μπορούσε και δεν έπρόφερε λέξη, βυθισμένη σέ μια μελαγχολία πού ο ποιητής της σερβάστηκε—δσο πού μαή- σε στην καμαροβλα ή μικρή άδελφή της.

Από την ήμέρα εκείνη, ο Αλέκος την άγαπούσε αλλοιώτικα. Ο πόθος πού μπορεί να αίσθάνεται για τώ μεστό και καλοκαμωμένο σώμα της, σβόστηκε όλοτετα. Και δεν έμεινε πα- ρά ή ψυχική άγάπη, δυνατή και βα- ρεία. Άνακατωμένη και με μια κρυ- φή έλπίδα για τούς «κάποιους» πού νόμιζαν κάποτε πως την άγαπούσε, για τόν ίδιο άκόμα τόν ποιητή πού της έδωσε ένα ποίημα τόν δσο ποτέ δεν της είχεν άρέσση κανένα δικό του, ή άγάπη αυτή μεγάλωσε μέρα, με τή μέρα, ως πού έφθασε να έμ- πνευσή στω νέο τή μεγάλη άπόφασι.

Επλησίαζαν τά Χριστούγεννα. Έ- κείνες τις ήμέρες είχαν άκούσῃ στω σπίτι της Ξένης πως ο φίλος της ο Αλέκος παντρεύεται. Μά ποιάν; Δέν ήξερε κανείς... Φαίνεται πως έκείνος είχεν έκμυστηρευθῇ σέ κάποιο φίλο 'ε ύνερό του, χωρίς να πῇ όνομα, ο φίλος μάλιστα σέ άλλους και τώ μυ- στικό, κόνοντας τώ γέρο του, έφθασεν ως εκεί. Και την πρώτη φορά πού πήγε μετά την είδησι, ή μικρή άδελ- φή της Ξένης, ένα ζωηρό κοριτσάκι δεκαεπτά χρονών, τόν ρώτησε μπο- ρού σέ όλους άν ήταν αλήθεια κι' άν μπορούσαν να μάθουν τή νύφη.

Ο Αλέκος γελώντας τάρνηθηκε φυσικά, ή μικρή επέμενε να τόν ά- ρωτῇ, ή μαμά την έμάλωσε, είπαν όλοι τά συνειδημένα άστεία, κι' ά- φού είδαν πιά πως ήταν «λόγια τού κόσμου», άλλαξαν κομβέντα. Ύστερα όμως, μια στιγμή πού έμειναν μόν- αχοι ο Αλέκος κ' ή Ξένη κοντά στω παράθυρο, ή Καλόγριαι της ά- γάπης, σοβαρή, την έανάφερε :

— Αλήθεια είνε; τόν ρώτησε. Σε μένα, μωφ φαίνεται, μπορείς να τώ έμπιστευθῇς.

Ο Αλέκος φαντάστηκε πως ή Ξέ- νη τόν ρωτούσε έκείνης. Γι' αυτό, χωρίς διαταγή, και με χαρά μάλιστα πού έρχόταν έτσι τά πράγμα, της άπο- κρίθηκε :

— Αν ήταν, πρώτη βέβαια θα τώ έ- ξερες σέ. Γιατί δεν πιστεύω να νο- μίζης πως μπορώ να πάρω άλλην άπό σένα...

Έκείνη έαφνισάστηκε, τρώμαξε.

— Έμένα... Είνε λοιπόν σοβαρά αυτό πού μου λές; αυτό πού μου έ- πες στην άλλη φορά, τότε πού μάλώ- σαιμε για τή Φάτνη ;

— Όσο γίνεται... Αν ήθελες σέ, μάλιστα. Θα ήμουν ο πιδ ευτυχισμέ- νος τού κόσμου.

Τόν έκτύταξε κατάματα δακρυμέ- νη. Η σωνή της όμως ήταν σταθε- ρή και δυνατή. Δεν φοβόταν ούτε να μῇν την άκούσουν άπό δίπλα.

— Όχι, έπρόφερε, άδύνατο!...

— Μά γιατί; ρώτησε σάν ήλιος πάλι ο Αλέκος.

— Γιατί δέ μῇνεται.

— Αγαπῃς άλλον ;

— Ποτέ.

— Δέ θα μπορούσε νάγαπήσης έμέ- να ;

— Σ' άγαπώ... Κι' έγώ... έν τώ νομίζω πως σ' άγαπώ, παρά σάγαπώ !

— Μά γιατί λοιπόν ;

— Δεν έζρω.

— Δεν θα σου τώ πῃς ;

— Όταν άδύνατο να τώ καταλά- βῃς !

— Όχι πές μου το ! Σε παρακα- λώ... θέλω να μωφ τώ πῃς !

Και την έκπιασε άπό τώ χέρι.

Έκείνη τώ άποταρβήξε με δύναμι.

— Σόχασε τού έλεπε άφισέ με... Καλά, καλά, θα σου τώ πώ... μά όχι τόρρα!...

— Ποτέ ;

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ΣΟΚΟΛΑΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΚΑΟ
C A D B U R Y

Bournville
Cocoa

BY EVERY TEST
THE VERY BEST

"CADBURY"
"BOURNVILLE"
(Registered Trade Mark)

Αί καλύτεραι σοκολάται τού κόσμου κατεσκευασμένα δι' έκλεκτών και άγνων ύλικών ώστε να είνε γευστικώταται και θρεπτικώταται.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

εις όλα τά Ζαχαροπλαστεία και τά άλλα ειδικά καταστήματα

ΕΝ ΚΤΙΠΡΩ

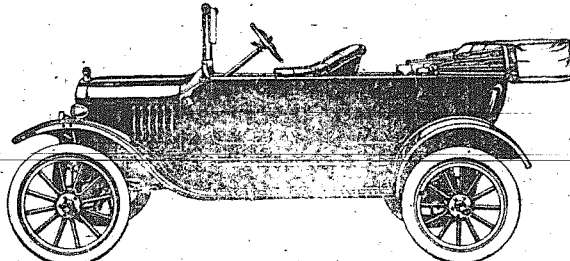
(14-26)

Ford
THE UNIVERSAL CAR

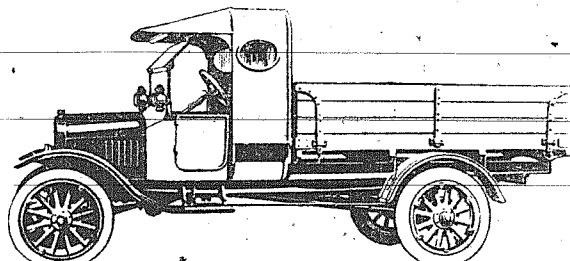
Η ΝΕΑ ΤΙΜΗ τού συνήθους γνωστού τύπου Αυτο- κινήτου Touring των 5 θέσεων είνε άπό σήμερα ποία νομίζετε ;

ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΝ

£165.

τού δέ τύπου Runabout 2 ή 3 θέσεων προς £150 έκαστον.

των φορτηγών των 1000 οκάδων προς £175 έκαστον.

ΟΛΑ παραδοτέα εις Κυπριακόν λιμένα (off Cyprus).

Εκλάμα περιττεύουν πλέον διά τά **FORD**, διότι άπεδείχθη- σαν ότι μόνον αυτά μπορούν να εύδοκιμήσουν εις την Νήσον μας ένκενεν της μεγάλης οικονομίας της πενζίνης και όλων των λοι- πών έξόδων, και της διαρκούς παρακαταθήκης όλων των έξαρτυ- μάτων εις όλες τάς πόλεις της Νήσου.

ΠΑΝΡΩΜΗ. Άρκει να προκαταβάλετε μόνον 130. 0. 0 και θα έχετε Αυτοκίνητον. Τό υπόλοιπον της αξίας είνε πληρωτέον εις 12-18 μηνιαίς δόσεις έντοκον.

Λευκωσί, τή 10 Οκτωβρίου 1921.

B. S. ΠΕΤΡΙΔΗΣ & ΣΙΑ ΛΕΥΚΩΣΙΑ
Γενικοί άντιπρόσωποι έν Κύπρῳ.

— Περιμένε, θα σου τώ γράψω.
— Μωφ τώ υπόχρεσαι ;
— Ναί.

— Δεν θα με ξαναδῃς έδω, άν δέ λάβω τώ γράμμα σου.

— Θα σου γράψω.

Ο Αλέκος κράτησε τώ λόγο του και περιέμενε τώ γράμμα της ως την παραμονή των Χριστούγεννων. Είχε άπλησιωθῇ πιά, όταν έκείνη την ή μέρα ήλθε με διαρκή έννα μεγάλος και χονδρός φακέλλος. Τόν άπρε στω χέρι του μ' έκκλησι, — πως ήταν δυ- νατό να τώ γράψῃ τόσος!—τόν ά- νοίξε με περιέργεια και έβγαλε άπό μέσα, τή Φάτνη της Ξένης κ' ένα μικρούτσικο γαρματάκι πού έλεγε αυτά :

— Σ' άγαπώ... Κι' έγώ... έν τώ νομίζω πως σ' άγαπώ, παρά σάγαπώ !

— Μά γιατί λοιπόν ;

— Δεν έζρω.

— Δεν θα σου τώ πῃς ;

— Όταν άδύνατο να τώ καταλά- βῃς !

— Όχι πές μου το ! Σε παρακα- λώ... θέλω να μωφ τώ πῃς !

Και την έκπιασε άπό τώ χέρι.

Έκείνη τώ άποταρβήξε με δύναμι.

— Σόχασε τού έλεπε άφισέ με... Καλά, καλά, θα σου τώ πώ... μά όχι τόρρα!...

— Ποτέ ;

τώ θέλω περισσότερο άπ' όλων των άλλων άνδρώπων ! Έμένα δέ θα με ένοιαδῃς. Άπό την ήμέρα έκείνη πού μάλωσαμε, κλείστηκα στην κάμα- ρά μου και φόρεσα τά μαύρα. Μά σου κακοφανῇ άν την άγάπη τή δική σου, πού ήται τόσο μεγάλη, νική- σε μέσα μου ή άγάπη τού Χριστού, πού είνε μεγαλύτερη. Αν μάγαπήσεις αληθινά, θα χαρίς γι' αυτό. Είμαι ή «Καλόγριαι της άγάπης».

Στην άρχή έκρύβανε τόν Αλέκο μια λύπη άτέραντη για τή χαμένη του άγάπη. Έπειτα λυπήθηκε τή δυστυ- χισμένη θρησκώλητα και την όμ- μορφία της σέ χονδρόν άπό μια τρέλλα. Και στω ύστερο—άφωσ πέρα- σαν πολλές ήμέρες,—άρχισε να γελῇ μ' έλ' αυτά και με την άγάπη του, και με την τρέλλα της Ξένης, και με τώ γράμμα της πού μύριζε λιβάνι, και με τή Φάτνη πού τώ έστειλε για θυ- μικό της παράδεισι—άγάπης της. Τού φαίνονταν τόσο άστεία! Άπό τώ τώ άστεία πού μπορούσε να τώ δώ- σῃ στην τραγική της σοβαρότητα ή ζωή.

Μια μέρα όμως ο οίκτος του για τήν Ξένη, άάεραντος, έαναγεννήθηκε.

Ήταν σάν την άπάντησε για πρώτη φορά, πάλιν καιρό μετά τόν άπότομο διά μου, γιατί τώ καλό τώ δικό σου

Πατήσια, ένα πρωί άνοιξάτικο, συν- τροπυμένη άπό μια καλόγριαι... αλη- θινή. Φορούσε κατάμαυρα άπλά, χω- ρίς άλλο στολίδι παρά ένα χρυσό σταυρό στω λαιμό της. Τή χαρήθηκε άπό μακριά και σάθηκε να την βλέ- πῃ πού πρόσπερνοσε με τώ συνειθι- σμένο της βήμα, «οιγαλοπερπατήση και χαμηλοβλεπούσα» όπως λένε... Τι όμορφη, τι παρθενική, τι αιδέα πού ήται άκόμα! Καταραμένη, έλεγε, ή τρέλλα πού έκανε άχρηστη, και για τόν ποιητή άκόμα, μια τέτοια όμορ- φιά! Κι' άναθεματισμένοι έκείνοι, πού έβριξαν στην παιδική ψυχή με τή Φάτνη τά πρώτα της σέβραματα!...

Πέρασαν χρόνια. Στω σφυράκι τού νέου βολικεταί άκόμη κλειστή ή Φάτνη της τρέλλης. Κάπου κάπου την άνοίγει και θυμάται...

Ακόμα σπανιότερα βλέπει την Ξέ- νη. Κλεισμένη τόν περισσότερο καιρό στην κάμαρά της, μαυροφόρα πάντα, διαβάζει βιβλία ιερά, προσεύχεται και λιβανίζει τά εικονίσματα.

Όταν θυμάται παραπολύ τόν νέο πού την άγάπησε, παρακαλεί με δά- κρυα τώ Χριστό να της συγχωρήσῃ τή μεγάλη ήμαρτία. Είνε ή Καλό- γριαι της άγάπης.

